

man nu vil sige, at saaledes som Samfundsforholdene have udviklet sig, kan en saadan særlig Repræsentation paa Handelsens Omraade ikke faa den Betydning, den havde i gamle Dage paa Grund af de lette Samfærdselsmidler, der sætte Handelsmænd i Stand til med Lethed at følge Udviklingen i fremmede Lande, vil jeg sige, at ganske vist er det private Initiativ det, der til alle Tider skal være Bærer af Handelsens Udvikling og maa være Forudsætningen for denne Udvikling, men det kan dog ikke nægtes, at en sagkyndig Administration, ledet af den rette Mand ved sine Forbindelser i Udlandet og ved en særlig intensiv Forbindelse ogsaa med Handelsstanden herhjemme til enhver Tid vil kunne have et saadant Overblik over Handelsens Udvikling baade i Indlandet og Udlandet, at den ved hensigtsmæssige Foranstaltninger, saadanne som de ofte pludselige Fænomener paa Handelsens Omraade kunne gøre nødvendige, vilde kunne øve vejledende og særdeles gunstig Indflydelse paa Handelsens Udvikling. Tillige vil en saadan Institution staa som en uundværlig Støtte for de andre Administrationsgrene. Den Maade, paa hvilken man ønsker at indrette denne Administration, er ganske tilsvarende til den, man foreslog i 1885, da Sagen blev rejst. Der vil være en Række Sager fra det nuværende Indenrigsministeriums 1ste Departement, som naturlig ville blive henlagte til det ny Departement. Ved Siden heraf vil der ogsaa være en Række Sager fra de andre Ministerier, hvis Behandling man efter den Erfaring, man efterhaanden indvinder, sikkert vil anse det for hensigtsmæssigt at henlægge dertil. Der vil derved blive en ensartet og hurtig Behandling af disse Sager, som vil være i høj Grad til Gavn. Tillige vil der ved Oprettelsen af en saadan Administrationsgren, i hvilken man vil søge at faa sagkyndige Kræfter repræsenterede, efterhaanden kunne dannes en Stab af Mænd, der ville være særlig sagkyndige paa dette Omraade og derved ville kunne udøve en meget stor Indflydelse. Departementet agtes organiseret med en Departementschef, en Kontorchef, 2 Fuldmægtige og det fornødne Antal Assistentter og Skrivere. Medhjælpssummen foreslaas fastsat til 8,400 Kr. Jeg tror, det meget stærke Ønske, som der i en Aarrække har været i Handelsstanden om Oprettelsen af en saadan Administrationsgren, er saa vel begrundet, at man fra Lovgivningsmagtens Side vil gøre ret i at komme det imøde, og jeg tillader mig derfor indtrængende at

anbefale denne Sag til det høje Tings Velylje.

Formanden (Sofus Høgsbro): Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Københavns Væbning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2603—04.)

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Olsen): Denne Sag har foreligget adskillige Gange for Tinget, og jeg skal derfor kun minde om, at Forslaget gaar ud paa Ophævelsen af Københavns Væbning. Forslagsstillerne mene, at Københavns Væbning ikke bidrager og ikke kan bidrage — i det mindste ikke i nogen væsentlig Grad — til at forsvare Fæstningen København. De Mænd, som indkaldes til Tjeneste i Væbningen, have desuden en betydelig Gene deraf, saavel, hvis de ere Arbejdere, i deres Arbejde, som, hvis de ere Forretningsfolk, i deres Forretning. Man har hvert Aar det Særsyn, at disse Mænd, som indkaldes og ere henved 30 Aar gamle, have Møje med at bøje sig for den Disciplin, som en eller anden Befalingsmand faar i Sindet at fastsætte, mangen Gang ganske vilkaarligt. Jeg skal ikke komme længere ind paa nogen Omtale af Lovforslaget, da det, som sagt, har været behandlet adskillige Gange tidligere, jeg skal kun minde om, at i Sommer fremkom der atter Befaling fra en af Officererne til Mandskabet ved Væbningen om, at de ikke maatte drikke et Glas Øl efter Tjenesten. De maatte i ethvert Tilfælde ikke besøge nærmere betegnede Øludskænkingssteder, ligesom det ogsaa blev dem forbudt at gaa ind i eller oven paa Sporvogne, naar de havde deres Gøvyer med. Det forekommer mig, at den Slags Ting kun kan bidrage til, at Befolkningen, særlig Væbningsmandskabet, kommer til at se med endnu mindre milde Øjne paa Væbningen, end de hidtil have gjort. En saadan Officer, som ikke selv har prøvet at staa over Høylebænken eller ved Ambolten, har maaske vanskeligt ved at fatte, at en Mand, som har staaet fra Morgen til Eftermiddag ved sit Arbejde og siden har haft nogle Timers Eksercits, føler sig træt og